

Agonie - bunicului meu

Naty Ela

Lacrimi refuză să golească
sufletu-mi plin de durere,
ce zace tăcut pe marginea unui pahar
ciocnit între prea târziu... și prea devreme...
Și susură bătaile inimii tale pe Arca lui Noe,
în surplusul de fiare ce tac tremurând
la vederea puiului dinainte pregătit
de tăierea vieții pe din două -
un doi iluzoriu,
căci de mult e-mpărțit la un nouă
în realul unei singure zi,
ce desparte omul de sinele său pierdut
în agonia unor minute supraevaluate
de Universul ce strigă spre aștri
să mai caute un bunic...
după moarte.